

Equip de redacció:
 Glòria Barbal
 Modest Corbella
 Xoan Manuel Gil
 Àngela Guerrero
 Daniel Martí
 Josep Mas
 Montserrat Tubau

Col·laboradors:
 Joan Casas
 Miquel Descloot
 Cesc Gelabert
 Manuel Guerrero
 Guillem-Jordi Graells
 Lluís Homar
 Moisés Maicas
 Carlotxa Soldavia

Disseny:
 Fotocomposició
 i Muntatge:
 Carles Berqui. OGSA

Fotografies:
 Montserrat Manent
 Pau Ros
 Ros Ribas
 Arxiu Butlletí

Assessorament lingüístic:
 Joan Benito

Edita:
 Associació d'Espectadors
 del Teatre Lliure

Imprimeix:
 NOT.SER 82, S.A.
 El Prat de Llobregat

Dip. Legal: B-15599-1991

Sumari	
Editorial	1
Noticiari de l'Associació	2/7
Orquestra de Cambra	9/11
Història del soldat	12/15
Amb el Lliure a Budapest: Notes de viatge	16
La veritable història de La Canyi	17
Cròniques de l'ultrason	18/19
Dansa: Companyia Gelabert/Azzopardi	20/21
Des de París	22/23

Abril 1991

associació d'espectadors del teatre lliure

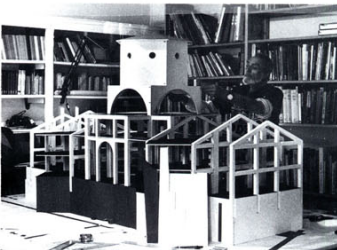
Editorial

Benvolguts socis i amics,

Mai no ha estat tan fàcil presentar el **Butlletí** que ara teniu a les mans i la seva portada. Efectivament dues de les persones més rellevants del Teatre Lliure han estat últimament notícia: a Fabià Puigserver li acaba de ser concedida la Medalla al Mèrit Artístic de l'Ajuntament de Barcelona i a Lluís Pasqual el Premio Nacional de Teatro 1990, concedit pel Ministeri de Cultura. Però l'activitat no es pot parar, i en una de les fotografies hi veiem en Lluís en un instant del seu treball a l'Odéon de París i a l'altra, en Fabià en un moment de la construcció de la maqueta de l'avantprojecte de la futura seu del Teatre al Pisu de l'Agricultura. I cal pensar que el fet que hi hagi un avantprojecte i que ja hagi estat presentat a l'opinió pública i també als socis, és potser la cosa més important que darrerament ha fet el Teatre Lliure, ja que ara sí que hem de creure que s'ha donat el senyal de sortida definitiu perquè tots els qui hi estiguem implicats facin l'esforç no solament econòmic sinó de tot ordre perquè el nou Teatre Lliure sigui una realitat com més aviat millor.

Aquest **Butlletí** número 7, que és l'últim d'aquesta temporada, és ple de ressenyes d'activitats que l'Associació ha anat organitzant al llarg de la temporada, ja sigui vinculades amb l'activitat del mateix Teatre o bé corresponents a una vinya pròpia de l'Associació, com també una sèrie d'articles que només cal veure qui els signa per a adonar-se que la feina que comporta editar un butlletí amb pocs mitjans és compensada per l'acolliment que hi donem tots aquells que hi col·laboren desinteressadament.

Finalment podreu veure que ja només queden dues estrenes per a acabar aquest període: la *Història del soldat* i *Jo no em quedo per vestir saints*, amb la Canyi, i amb això s'acabarà la catzena temporada del Teatre Lliure, que si ha estat plena de molt bons espectacles, n'aurà una d'encara molt millor.

Dansa: Companyia Gelabert/Azzopardi

Conclusions sobre un mes a la recerca

en llengües diferents. Durant aquest mes he pogut comprovar que, a partir d'un cert nivell de maduresa per part meua i dels ballarins que hi han participat, hem pogut recórrer aquest camí i obtenir moviments que corresponien a les idees latents dins meu, amb una resolució de qualitat dins de la diversitat.

He pogut crear diferents aproximacions dins d'un període de temps curt i sense l'obligació d'obtenir uns resultats: partir d'unes idees, improvisar, treballar amb aquest material fins a fixar-lo dins d'uns codis o llenguatges que reconeixem mutuament, coreografiar i ballarins, és a dir, situant-lo dins d'una forma compartida.

Partir d'una idea, explicar-la amb quelcom que dona referències d'espai i temps, però sense ser el cos, el meu cos, com per exemple amb les mans. Deixar que els ballarins hi creïn, al damunt, una frase. Comentar-la i corregir-la, ajustar-hi. Tenir una idea, pensar en un ínterpret concret, pensar un moviment que li sigui adient, explicar-lo amb el meu cos i les

meves paraules, corregir-lo, polir-lo. Intuir una idea, dictar uns pautes, uns patrons, i demanar als ballarins que executin una improvisació «al seu través». Comentar i anar polint els patrons i repetir el procés fins a establir unes pautes, uns patrons, unes bases d'improvisació correctes. Triar el *casting* més oportú per a la improvisació.

Poder fer aquest tipus de coses amb uns resultats que per a mi han estat satisfactoris, és una de les coses fonamentals que he tret d'aquest mes a la recerca. Un altre aspecte fonamental ha estat l'assistència del públic durant el procés, d'on surten diverses conclusions:

al Tot es converteix en un espectacle, a la que hi ha un grup de persones que fan d'espectadors. Durant les primeres sessions d'assaig obertes al públic vaig actuar amb certa prudència. Vaig procurar anar exposant gradualment amb els ballarins els *strip-teases* que es creen davant d'un públic. La primera sorpresa va ser que, malgrat la gran sensació de precarietat

cosa era que jo presentés el que anàvem a fer a continuació o que parlés amb els ballarins amb veu normal, però si iniciàvem un diàleg, comentaris, correccions, amb veu alta, ells a l'escolari i jo entre el públic, per exemple, hauríem anat a parar a fer teatre. Això ho vaig evitar i ho vaig incloure al final, dins del diàleg amb el públic.

b) Ballar, ser espectacle, és quelcom molt senzill, molt pròxim a la realitat, a la gent. Els espectadors entrenen i, nosaltres, va arribar un moment que continuàvem treballant sense cap tensió especial, simplement amb el públic al costat. Assagut entre el públic, veient-lo, sentint-lo, observava les meves idees coreogràfiques inacabades, canviabes.

d) Hi ha un aspecte molt primari, bàsic, essencial, del que és espectacle, somni despert. El públic vist com a grup, no individualment, sempre percep i calibra acuradament, vitalment. Si mostraves un material que haves creat el dia anterior i que aquell dia no havies treballat perquè l'havies dedicat a un altre, com que encara no havia madurat i al mateix temps estava una mica apartat, immediatament deixava freds els espectadors, quan potser el material del dia anterior els havia agradat molt.

e) Individualment, la reacció, i més encara els comentaris, estaven, en canvi, sotmesos a una enorme variabilitat, moltes vegades contradictòria. Entenc que la dansa és una realitat cultural amb una entitat, col·lectivament parlant, bastant limitada i fràgil. El fet de practicar-la és un exercici, bàsicament, de fe i de visió. Només amb moltes dosis d'elles, però part de moltes persones, es pot crear una cultura important.

El títol d'aquesta recerca hauria hagut de ser «Un mes a la recerca» i no pas «Un mes a la recerca d'una obra». Recordo que quan vaig proposar la idea d'«Un mes...» al Teatre Lliure al Festival de Tardor, no em va ser fàcil, i potser per això vaig caure en l'error de parlar de bon principi d'«Un mes a la recerca d'una obra», quan després he comprès que el títol just hauria estat «Un mes a la recerca». Dintre meu, el resultat, és a dir, l'obra, no estava dins d'un mes sinó en el futur, en properes obres. Última setmana començà, simplement, en una altra fase de la recerca; era el moment en què els materials es mostraven sense interrupcions explicatives, però no pas com una obra. Voler donar forma al que estàvem buscant, tancar-ho, concretar-ho en una obra, hauria aniquilat un element clau: la possibilitat de buscar sense la necessitat d'obtenir uns resultats. De quatre setmanes disponibles, solament n'hauria restat

una de recerca. En el moment de triar la successió de fragments que mostràvem junts i pensar que, immediatament vindrien crítiques, em va recórrer un calfred, ja que per a mi, en aquelles alçades, era claríssim que mostràvem una recerca i no pas una obra.

Malgrat tot, vaig decidir fer el que vaig considerar que el procés de recerca necessitava, no el que hauria estat més pròxim a un espectacle. Personalment, és una decisió de la qual estic molt content, perquè els ballarins, com que tenien l'opció de repetir algunes de les coses en què estàvem treballant –i d'aprofundir-hi sense tallis–, em varen donar unes informacions i uns resultats fonamentals de la

recerca que no hauria obtingut mai per la via de buscar el més pròxim a una obra. En aquest punt, la resposta del públic va ser, com sempre, d'una gran precisió. Els primers dies d'aquesta darrera setmana eren els més àrids, i el públic considerava que els assaigs oberts eren millors, més espontanis i interessants. A partir del tercer dia vàrem començar a trobar-hi la fórmula: vaig donar més explicacions i altres detalls al comentament, cosa que va permetre tornar a situar el producte, i el públic –encara que ho trobava dens– en sortia molt satisfet i interessat. Els primers dies, pel fet de ser més aviat un monstre, un ésser inconnex, per a mi van ser valuossíssims, perquè els mo-

ments del procés en què les coses són més dures i el deixen un neguit, una punxada a la panxa, són sempre els pous dels quals surt més aigua.

Els fils del meu pensament s'allarguen massa de pressa per a la velocitat dels meus dits que escriuen. És com un laborer. Abans d'acabar, però, voldria parlar de l'alegria de sentir tan de prop el públic i la seva fantàstica resposta, que em duu a creure que aquest procés, aquesta recerca... l'han trobat interessant. Ara voldria acomiadar-me'n agraint la seva participació, com també la de tots els qui ho han fet possible.

Cesc Gelabert

